

Uzasadnienie

W dniu 27 marca 2019 r. została założona na radcę prawnego I. B. skarga, w której zarzucono niepotrzebne bez żadnych podstaw rozszerzenie powództwa narażając skarżących na dodatkowego koszty. Ponadto zarzucono radcy prawnemu przetrzymywanie przez okres trzech miesięcy na swoim rachunku bankowym pieniądze, które ubezpieczyciel przekazał na rzecz skarżących. Skarżący wielokrotnie dopytywali się o rzeczne pieniądze i otrzymywali informację, iż sprawa jest w toku.

W dniu 6 maja 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. M. M. na skutek zawiadomienia G. Ż. postanowiła o wszczęciu dochodzenia w sprawie możliwości dopuszczenia się przez radcę prawnego I. B..

W dniu 5 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydała postanowienie o przedstawieniu zarzutów radcy prawnego I. B..

W dniu 30 grudnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego skierowała wniosek o ukaranie, obwiniając radcę prawnego I. B. o to, że:

1.

Dnia 1 czerwca 2017 r. w T. w toku procesu przed Sądem Rejonowym w (...) I wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C (...) przeciwko (...) S.A. V. (...), będą pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), błędnie określił dochodzone pozwem roszczenie na kwotę 14.532,15 zł wskutek rozszerzenia pismem procesowym powództwa o kwotę 8.953,65 zł z kwoty 5.578,50 zł, jakiej pierwotnie domagał się w pozwie, skutkiem czego (którym to rozszerzeniem powództwa) zawyżył istotnie wartość dochodzonego roszczenia – o około 62% i doprowadził do przegrania przez klienta K. Ż. (1) kosztów procesu i poniesienia przez niego straty z tego tytułu w kwocie 3.664,94 zł, co mogło być wnykiem braku wystarczającej wiedzy na temat roszczeń odszkodowawczych i doświadczenia w prowadzeniu spraw dotyczących takich roszczeń, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, to jest popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z 25 października 2018 r. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

2.

W okresie od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia 11.08.2017 r. w T. będąc pełnomocnikiem procesowym powoda K. Ż. (1) nie poinformował go o bezzasadności i niecelowości wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w (...) I wydział C. z dnia 04.07.2017 r. zapadłego w sprawie o sygn. akt I (...) przeciwko (...) S.A. V. (...), co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, to jest za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z 25 października 2018 r. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w związku zw art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

3.

W okresie od dnia 19.01.2018 r. do dnia 21.05.2018 r. w T. będąc pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), w sprawie o sygn. akt I C (...) (Sądu Rejonowego w (...)) i II Ca (...) (Sądu Okręgowego we (...)) przeciwko (...) S.A. V. (...) o zapłatę, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na żądanie klienta K. Ż. (1), nie informował go o prawdziwym przebiegu tej sprawy i jej wyniku, tj. – udzielał nieprawdziwych informacji, że Towarzystwo ubezpieczeniowe

nie wypłacił jeszcze świadczenia, tj. – kwoty zasądzonego roszczenia, podczas gdy została ona przez pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe przelana na rachunek radcy prawnego I. B. w dacie 19.01.2018 r., co stanowi czyn sprzeczny z zasadami radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych, tj za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z 25 października 2018 r. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w związku z art. 12 kk w związku z art. 74¹ pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

4.

W okresie od dnia 19.01.2018 r. do dnia 21.05.2018 r. w T. będąc pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), w sprawie o sygn. akt I C (...) (Sądu Rejonowego w (...)) i II Ca (...) (Sądu Okręgowego we (...)) przeciwko (...) S.A. V. (...) o zapłatę, nie wydał na żądanie klienta K. Ż. (1) pieniędzy w kwocie 6.654,11 zł stanowiącej równowartość zasądzonych na jego rzecz roszczeń, które pozwany ubezpieczyciel przekazał na konto radcy prawnego, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami radcy prawnego, tj za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z 25 października 2018 r. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, oraz art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) wniosła na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z 25 października 2018 r. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) o wymierzenie obwinionemu za każdy z wyżej opisanych czynów kary pieniężnej w wysokości półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia, a następnie na podstawie art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, kary łącznej w wysokości półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się materiałem dowodowym ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony wniósł do sądu Rejonowego w (...) I wydział Cywilny pozew w imieniu K. Ż. (1) przeciwko (...) S.A. V. (...) zapłatę kwoty 5.578,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Na kwotę dochodzonego roszczenia ww. wysokości składały się roszczenie o odszkodowanie z za uszkodzenie pojazdu w kwocie 5000 zł, 500 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia za sporządzenie opinii prywatnej, 17 zł koszt notatki policyjnej oraz 61,50 zł. tytułem zwrotu wydatku za wykonanie geometrii zawieszenia. Uszkodzony pojazd stanowił składnik majątku małżonków G. i K. Ż. (1). Ze sprzedaży pojazdu powód uzyskał kwotę 20.000 zł, a ubezpieczyciel powoda G. T..U. S.A. wypłacił mu kwotę z ubezpieczenia AC 1085,54 zł. w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt I C (...) przeciwko (...) S.A. V. (...) biegły sądowy w opinii z dnia 24.10 2015 r. wyliczył, iż koszt naprawy samochodu częściami oryginalnymi wynosi 5.553,65 zł . Pismem procesowym z dnia 07.12.2014 r. obwiniony zwrócił się o uzupełnienie opinii przez biegłego sądowego. W opinii uzupełniającej z dnia 23.11.2016 r. biegły sądowy podtrzymał swoje stanowisko co do tych wyliczeń. Biegły wskazał przy tym, że koszty naprawy samochodu częściami oryginalnymi, wyliczone przez niego na kwotę 5.553,65 zł traktować należy również jako koszty niezbędne do przywrócenia uszkodzonego samochodu do stanu jak sprzed zdarzenia.

W piśmie procesowym z dnia 01.06.2017 r. obwiniony rozszerzył powództwo z kwoty 5.578,50 zł na kwotę 14.532,15 zł czyli zwiększając powództwo o kwotę 8.953,65 zł. Obwiniony zażądał zasądzenia kwoty 8 400,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi, wskazując że stanowi ta kwota różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed zdarzeniem w kwocie 28.400,00 zł, a ceną uzyskaną ze sprzedaży w wysokości 20.000 zł. ponadto obwiniony zwiększył roszczenie odszkodowawcze do wysokości 5.553,65 zł.

Koszty poniesione przez małżonków G. Ż. i K. Ż. (1) w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w (...) wyniosły odpowiednio 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowej od pozwu w kwocie 279 zł, opłaty

uzupełniającej od rozszerzenia powództwa w kwocie 445 zł, oraz opłaty z tytułu sporządzenia opinii biegłego i opinii uzupełniającej na łączną kwotę 1.200 zł.

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 04.07.2017 r. sygn. akt I C (...) zasądził na rzecz powoda kwotę należną główną w wysokości 4.985,11 zł a dalej idące powództwo oddalił. Ponadto Sąd obciążył powoda kwotą 152 zł tytułem kosztów procesu.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego w (...) obwiniony dwoma pismami procesowymi odpowiedni z dnia 10.08.2017 i dnia 07.03.2018 r. wywiódł apelację domagając się zmiany wydanego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda dodatkowo kwoty 9.547,04 zł, czyli o tą samą kwotę wyższego niż uzyskane w wydanym wyroku odszkodowanie.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt II Ca (...) Wydział II Cywilny oddalił apelację powoda i zasądził koszty na rzecz pozwanego Towarzystwa w wysokości 900 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Towarzystwo (...) S.A. V. (...) w dniu 18.01.2018 r. podjęło decyzję o wypłacie na zaspokojenie roszczenia poszkodowanego K. Ź. (1) kwoty 6.654,11 zł. Przelew został zrealizowany na rachunek obwinionego w dniu 19.01.2018 r.

Obwiniony rozliczył się z powodem w dniu 21.05.2018 r. pozostawiając tytułem swojego wynagrodzenia z kwoty 6.654,11zł kwotę 1.588,00 zł.

Obwiniony na rozprawie w dniu 26 lutego 2020 r. złożył wyjaśnienia, iż powód był na bieżąco informowany i konsultowany w zakresie przebiegu sprawy. Obwiniony przyznał, jednocześnie iż jego błędem jest fakt braku udokumentowania tych czynności. Obwiniony wyjaśnił, iż konsultował zasadność podniesienia roszczenia zarówno omawiając przesłanki przemawiające za podniesieniem jak również za niepodwyższaniem powództwa. Obwiniony stwierdził, iż ryzyko przedstawił wniesienia apelacji, ale decyzję o jej wniesieniu podjęła strona mocodawca. Powód był w wyniku tych konsultacji przekonany że wyrok Sądu I instancji będzie zgodny z zakresem rozszerzonego powództwa. Obwiniony podkreślił, iż jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd pierwszej instancji podjęte zostały negocjacje ugodowe z pełnomocnikiem pozwanej, który wyraził zgodę na zapłatę kwoty głównej jak wynika z pisma procesowego z dnia 1 czerwca 2017 r. ale bez odsetek ustawowych od kwoty roszczenia głównego (vide w aktach mail z dnia 28.06.2017 r. oraz z dnia 5 lipca 2017 r.). Z powyższego stanowiska pełnomocnika pozwanej jednoznacznie wynika, iż wyraził zgodę jeszcze przed wydaniem wyroku na zapłatę roszczenia głównego wynikającego z rozszerzenia powództwa ale bez odsetek ustawowych. Obwiniony wyjaśnił również, iż skarżący mimo znał wyrok po dwóch dniach nie zgodził się już na proponowane warunki ugody. Obwiniony podnosił warunki ugody przed Sądem Apelacyjnym, ale Sąd Apelacyjny oddalił apelację nie uznając tej przesłanki, że pozwany zgodził się na podwyższenie odszkodowania. Obwiniony na swoje twierdzenia w tym zakresie przedstawił stosowne obiektywne dowody z korespondencji mailowej z pełnomocnikiem pozwanej.

Obwiniony przyznał się natomiast do tego że czuje się winny sytuacji że otrzymał wcześniej wynagrodzenie, ale ta okoliczność przeoczył. Wyjaśnił, iż dopiero po czterech miesiącach zorientował się że kwota z wyroku znajduje się na moim rachunku, przeprosił pokrzywdzonego i proponował wyrównanie tej kwoty z odsetkami. Obwiniony wyjaśnił, iż strategia w tych sprawach z roszczeniami z ubezpieczycielami polega na tym że wycena jest niższa i czeka się na wycenę biegłego sądowego. Obwiniony zeznał, iż gdy zapozna się z wyceną biegłego i gdy okazuje się, że jest ona wyższa od pierwotnej wyceny, wówczas podwyższam roszczenie. Pozwany zaproponował ugodę po podwyższeniu roszczenia lecz przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji, ale powód się na to nie zgodził. Po wydanym wyroku Sądu I instancji pozwana spółka ubezpieczyciela zmieniał stanowisko co do warunków ugody jaką proponowała przed wydaniem wyroku, odmawiając już jej zawarcia na wcześniej przedstawionych warunkach, czy bez roszczenia odsetkowego. Obwiniony do treści przekazanych dowodów z maili przedłożył również treści projektu ugody, potwierdzającej i korespondującej z pocztą mailową między pełnomocnikami skarżącego a pozwanej spółki.

Z przedłożonych do akt postępowania dowodów z korespondencji sms pomiędzy K. Ż. (1) a obwinionym z dnia 10.08.2017 r. wynika, iż powód samodzielnie bez żadnych zastrzeżeń dokonał zapłaty opłaty sądowej od apelacji w kasie Sądu. Obwiniony w Sms przekazał informację co należy podać przy wpłacie gotówką w kasie Sądu. Przedstawione zostały również dowody przez obwinionego, iż w okresie 25.08.2017 do 30.08.2017 r. domagał się przelania środków od pełnomocnika pozwanej w związku z decyzją Ubezpieczyciela o niezaskarżaniu wyroku Sądu pierwszej instancji.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 7 kpk Organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Charakter sprawy, a w szczególności zarzuty określone w pkt. 1 i pkt. 2 prowadzić muszą do zastosowania tej normy prawnej w niniejszej sprawie, nie wyłączając jej oczywiście w zakresie pozostałych zarzutów. Nie jest też zadaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego dokonywanie oceny zasadności i przesłanek prawidłowości w tym legalności wydanych orzeczeń przez Sądy obu instancji oraz motywów jakimi się kierowały te sądy przy ich wydawaniu. Zadaniem (...) jest natomiast ocena, czy i w jakim zakresie działanie lub zaniechanie radcy prawnego było działaniem celowym lub z zaniedbania wymierzonym w interesy finansowe lub prawne jego klienta, czy w tych działaniach na podstawie prawa materialnego, prawa procesowego doszło do zawonionych zaniedbań leżących wyłącznie po stronie obwinionego. Kwestia zasadności i prawidłowości wydanych wyroków sądów powszechnych w zderzeniu z działaniami radcy prawnego nie leży w kompetencjach (...), za wyjątkiem oceny czy zachowano terminy, formę wymaganą przepisami dla danego środka zaskarżenia, kontaktu z klientem w zakresie oceny zasadności jego wniesienia i omówienia w dowolnej formie zasadności danego środka zaskarżenia. (...) nie może też oceniać czy dany środek zaskarżenia był celowy do wniesienia czy nie był celowy, to zastrzeżone jest dla oceny klienta. Radca prawny wnosząc dany środek zaskarżenia kieruje się swoją wiedzą, oceną sytuacji materiału dowodowego, okolicznościami związanymi z wolą mocodawcy, okolicznościami jakie wynikają z prowadzonych negocjacji ze stroną przeciwną również w trakcie postępowania przed sądem w zawisłej sprawie. (...) nie ma kompetencji w zakresie badania, po upływie określonego czasu czy proces decyzyjny na linii kontaktów klient a obwiniony w kontekście opłaconych środków finansowych na wniesienie apelacji przez samego klienta może świadczyć o wprowadzeniu w błąd. Materiał dowodowy w tym zakresie nie daje żadnych podstaw, do przyjęcia, iż wyjaśnienia obwinionego mogą być nieprawdziwe w tym zakresie sprawy.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zarzut przedstawiony obwinionemu radcy prawnemu I. B. we wniosku o ukaranie, są zasadne tylko w części dotyczącej zarzutów określonych w pkt. 3 i pkt. 4 wniosku o ukaranie.

W zakresie zarzutów określonych w pkt. 1 i pkt. 2 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego radcę prawnego winnym zarzucanych mu czynów.

Przechodząc do szczegółowego uzasadnienia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w dniach 26 lutego 2020 r. oraz 29 lipca 2020 r. uznała, iż obwiniony nie popełnił zarzucanych czynów polegających na tym:

1.

Że dnia 1 czerwca 2017 r. w T. w toku procesu przed Sądem Rejonowym w (...) I wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C (...) przeciwko (...) S.A. V. (...), będą pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), błędnie określił dochodzone pozwem roszczenie na kwotę 14.532,15 zł wskutek rozszerzenia pismem procesowym powództwa o kwotę 8.953,65 zł z kwoty 5.578,50 zł, jakiej pierwotnie domagał się w pozwie, skutkiem czego (którym to rozszerzeniem powództwa) zawyżył istotnie wartość dochodzonego roszczenia – o około 62% i doprowadził do przegrania przez klienta K. Ż. (1) kosztów procesu i poniesienia przez niego straty z tego tytułu w kwocie 3.664,94 zł, co mogło być wynikiem braku wystarczającej wiedzy na temat roszczeń odszkodowawczych i doświadczenia w prowadzeniu spraw dotyczących takich roszczeń.

2.

Że w okresie od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia 11.08.2017 r. w T. będąc pełnomocnikiem procesowym powoda K. Ż. (1) nie poinformował go o bezzasadności i niecelowości wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w (...) I wydział C. z dnia 04.07.2017 r. zapadłego w sprawie o sygn. akt I (...) przeciwko (...) S.A. V. (...).

W zakresie zarówno pierwszego i drugiego z zarzucanych czynów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę materiał dowodowy z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jak również dowodów przeprowadzonych przed (...) we W.. Biorąc pod uwagę powyższe dowody należy stwierdzić, iż sposób postępowania obwinionego cechował się ostrożnością i nie narażaniem powoda na koszty gdy nie było w sposób jednoznaczny ustalone wysokości dochodzonego roszczenia. Złożone wyjaśnienia przez Obwinionego oraz przedstawione przez niego dowody w sprawie wskazują, że podejmował działania racjonalne z punktu nie narażania powoda na poniesienie kosztów związanych z zawyżonym roszczeniem w chwili wytoczenia powództwa. Działania te cechowały się ostrożnością i znajomością obwinionego w zakresie spraw związanych z roszczeniami do towarzystw ubezpieczeniowych. Zeznania złożone przez obwinionego są spójne i jednoznaczne. Zeznania te poparte zostały też stosownymi dowodami z dokumentów m.in. korespondencji z pełnomocnikiem pozwanej. Obwiniony był konsekwentny w zakresie składanych wyjaśnień zarówno przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również przed (...) w zakresie procedury postępowania w zakresie roszczeń odszkodowawczych. Co więcej należy zauważyć, iż miał po wydaniu opinii biegłego sądowego podstawy prawne do rozszerzenia powództwa. Odpowiedzią na tak rozszerzone powództwo było też prowadzenie negocjacji związanych z zawarciem ugody z ubezpieczycielem jeszcze przed wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji. Nie doszło do zawarcia ugody przed wydaniem wyroku ponieważ powód nie zgadzał się na rezygnację z roszczenia odsetkowego i nie ma tu żadnego innego dowodu przemawiającego, iż zeznania obwinionego są gołosłowne. (...) wezwał na rozprawę K. Ż. (1) i G. Ż. celem wyjaśnienia okoliczności związanych z procedowaną ugodą i pełnej informacji w tym zakresie jaką przedstawiał obwiniony, jak również sposobu komunikowania się obwinionego i zakresu przekazywanych informacji powodowi jak również skarżącej G. Ż.. Wezwane osoby na rozprawy nie przybyły i (...) na podstawie art. 170 § 1 ust. 1 pkt. 2,3 i 4 kpk postanowił oddalić wnioski dowodowe Zastępcy Rzecznika w zakresie przesłuchania tych świadków, jak również z tego powodu, iż złożony został wniosek o odbycie rozprawy bez ich udziału. (...) uznał również za wiarygodne zeznania obwinionego, iż samo procedowanie i zgoda pozwanej spółki na zawarcie ugody z kwotami rozszerzonego powództwa, wskazywały na okoliczność prawną jak również i faktyczną, iż istniały podstawy merytoryczne do wniesienia apelacji, skoro pełnomocnik ubezpieczyciela taką ugodę chciał zawierać. Ugoda ta była korzystna dla powoda, ale była zmniejszona jedynie o roszczenie odsetkowe powoda. Nie było jednak możliwe też dokonanie konfrontacji obwinionego z świadkiem K. Ż. (1) co do sposobu informowania i jego stanu wiedzy co do podstaw do wniesienia apelacji, w kontekście przedłożonych dowodów przed (...) przez Obwinionego. W ocenie (...) nie ma też żadnego dowodu, iż obwiniony nie przedstawił argumentów przemawiających za nie wnoszeniem apelacji od wydanego wyroku przez sąd Rejonowy w (...) w pierwszej instancji. Z przedłożonego dowodu przez obwinionego z korespondencji Sms co do zasad wniesienia opłaty sądowej od apelacji nie wynika, aby K. Ż. (1) miał jakiegokolwiek obiektywne co do ponoszenia tej opłaty sądowej. Pan K. Ż. (1) dopytywał się jedynie o sposób dokonania tej opłaty tj. czy może jej dokonać w kasie sądu zamiast dokonywania przelewu bankowego. Wskazać należy, iż nie ma też żadnego innego dowodu, na okoliczność, iż obwiniony informował o podstawach wniesienia apelacji, ale skoro była możliwość zawarcia ugody na korzystnych dla powoda warunkach obniżoną jedynie o roszczenie o odsetki, to w ocenie (...) należy przyjąć, iż mocodawca obwinionego wnosząc opłatę apelacyjną był przekonany o zasadności tej apelacji. Gdyby nie był o jej zasadności przekonany albo by nie znał podstaw zaskarżenia jak również treści żądania zmiany wydanego wyroku Sadu pierwszej instancji, to opłaty sądowej by nie dokonał. Zdaniem (...) ocena po czasie skarżących może być odmienna, ale jak już wskazano powyżej wezwani świadkowie na rozprawę się nie stawili, co pociąga za sobą określone skutki związane z materiałem dowodowym przez (...). Te dowody jakie (...) mógł ocenić w zakresie stawianych zarzutów dały podstawy do uniewinnienia obwinionego od stawianych zarzutów w pkt. 1 i pkt. 2 wydanego orzeczenia. Zgodnie z art. 4 kpk, organ orzekający obowiązany brać jest pod uwagę zarówno okoliczności obciążającej obwinionego jak również okoliczności przemawiające na jego korzyść. Podejmowane działania przez obwinionego związane z zawarciem ugody w trakcie toczącego się sporu przed sądem pierwszej instancji, były w

ocenie (...) profesjonalne jako pełnomocnika powoda, ale nie bez znaczenia jest wydany wyrok, który zakończył dalszą chęć ubezpieczyciela w kierunku zakończenia tego postępowania przed zakończeniem postępowania przed sądem apelacyjnym zawarciem ugody. Na decyzję pozwanego po wydanym wyroku obwiniony nie miał wpływu. Co więcej obwiniony podnosił okoliczności związane z toczącym się postępowaniem poza sądowym związanym z ugodą przed sądem apelacyjnym. Sąd nie wziął jednak ich pod uwagę przy wydanym wyroku, co należy do dyskrecjonalnej władzy sądu. W ocenie (...) w zarzucanych obwinionemu czynach określonych co do pkt. 1 wniosku o ukaranie tj. naruszenia art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 2, jak również w zakresie zarzucanego czynu określonego w pkt. 2 wniosku o ukaranie tj. naruszenia art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., nie można się dopatrzeć zawionego działania lub zaniechania obwinionego.

W zakresie zarzucanych czynów określonych w pkt. 3 i pkt. 4 wniosku o ukaranie tj. że obwiniony:

1.

w okresie od dnia 19.01.2018 r. do dnia 21.05.2018 r. w T. będąc pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), w sprawie o sygn. akt I C (...) (Sądu Rejonowego w (...)) i II Ca (...) (Sądu Okręgowego we (...)) przeciwko (...) S.A. V. (...) o zapłatę, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na żądanie klienta K. Ż. (1), nie informował go o prawdziwym przebiegu tej sprawy i jej wyniku, tj. – udzielał nieprawdziwych informacji, że Towarzystwo ubezpieczeniowe nie wypłacił jeszcze świadczenia, tj. – kwoty zasądzonego roszczenia, podczas gdy została ona przez pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe przelana na rachunek radcy prawnego I. B. w dacie 19.01.2018 r.,

2.

W okresie od dnia 19.01.2018 r. do dnia 21.05.2018 r. w T. będąc pełnomocnikiem powoda K. Ż. (1), w sprawie o sygn. akt I C (...) (Sądu Rejonowego w (...)) i II Ca (...) (Sądu Okręgowego we (...)) przeciwko (...) S.A. V. (...) o zapłatę, nie wydał na żądanie klienta K. Ż. (2) pieniędzy w kwocie 6.654,11 zł stanowiącej równowartość zasądzonych na jego rzecz roszczeń, które pozwany ubezpieczyciel przekazał na konto radcy prawnego, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami radcy prawnego;

(...) uznał, oceniając dostępny materiał dowodowy zgromadzony i przeprowadzony w toku postępowania dowodowego, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów tj. swoim zachowaniem dopuścił się naruszenia w zakresie czynu określonego w pkt. 3 naruszenia art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w związku z art. 12 kk w związku z art. 74¹ pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jak również w zakresie czynu określonego w pkt. 4 wniosku o ukaranie dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, oraz art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż do tak stawianych zarzutów obwiniony się przyznał. Wyjaśnił jednak, że przeoczył moment kiedy środki finansowe wynikające z wyroku Sądu Rejonowego w (...) zostały zapłacone na jego rachunek przez pozwanego.

(...) nie znalazł podstaw również do tego aby nie dać wiary obwinionemu, że chciał zapłacić odsetki za okres kiedy środki należne do przelania znajdowały się na jego rachunku bankowym. Obwiniony tłumaczył to przeoczenie faktem, iż na jego rachunek w tym okresie wpłynęły również inne kwoty i nie zwrócił na ten przelew swojej uwagi, aby rozliczyć się z klientem. (...) wziął również pod uwagę, iż po powzięciu informacji o nie zaskarżaniu zapadłego wyroku przez pozwanego skierował dwa e-maile w okresie pomiędzy 25 sierpnia 2017 r., a 30 sierpnia 2017 r. domagając się przelania środków od pełnomocnika pozwanej w związku z decyzją Ubezpieczyciela o niezaskarżaniu wyroku Sądu pierwszej instancji. Następnie jednak zaniechał dalszego monitorowania dokonywanych przelewów na swój rachunek mimo faktu, iż był umocowany do odbioru tych zasądzonych kwot w imieniu i na rzecz powoda, którego

reprezentował. Przyznanie się obwinionego do tych czynów przełożył się też na ocenę całości jego zachowania w niniejszym postępowaniu. Naganie należy ocenić informowanie w okresie od dnia 19.01.2018 r. do dnia 21.05.2018 r., że środki finansowe związane z realizacją wyroku Sądu Rejonowego w (...), nie wpłynęły na rachunek obwinionego. Działanie takie jest naganne w ocenie (...). (...) mimo przyznania się obwinionego do popełnienia zarzucanych czynów na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, nie miał żadnych wątpliwości, iż zarzucane czyny zostały udowodnione niezależnie od przyznania się do ich popełnienia przez obwinionego.

(...) kierując się postawą obwinionego w trakcie postępowania, jego obecnością na rozprawach, złożonymi obszernymi wyjaśnieniami, przedłożonymi przez obwinionego dowodami, brakiem uprzedniej karalności za przewinienia dyscyplinarne, uznał, iż wymierzenie kary określonej w art. 65 ust 1 pkt. 1 ustawy o radach prawnych tj. kary upomnienia, będzie adekwatne do okoliczności zaistniałych przewinień dyscyplinarnych obwinionego. (...) uznał, iż obwiniony w trakcie postępowania wyjawiając swoją winę w prawidłowym i terminowym przekazaniu przelanych mu kwot z wyroku Sądu Rejonowego w (...), nie miał żadnego celu aby bezprawnie tymi środkami dysponować z wyłączną korzyścią dla siebie. Nie wynika z materiału dowodowego, iż jego zamiarem było przewłaszczenie tych środków pieniężnych. Obwiniony jednocześnie okazał skruchę co do zarzucanych czynów w pkt. 3 i pkt 4 i swojego błędu w działaniu co do starannego, terminowego i należytego kontrolowania i weryfikowania własnego rachunku bankowego, (który wskazała jako rachunek do zapłaty należności wynikających z wyroku, który poprzez jego niezaskarżenie się uległ uprawomocnieniu), a w konsekwencji zaniechania niezwłocznego przelania środków na rachunek klienta, po potrąceniu swojego umówionego wynagrodzenia.

Na zasadzie określonej w art. 65¹ ust. 1 ustawy o radach prawnych (...) wymierzył obwinionemu radcy prawnemu I. B. łączną karę upomnienia za czyny określone w pkt. 3 i pkt. 4 wydanego orzeczenia.

Obwiniony w związku z ukaraniem ponosi zryczałtowane koszty niniejszego postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze, ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 75), którymi został obciążony w kwocie 1.800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we W..

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie nie jest ostateczne i stosownie do treści art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) stronom i Ministrowi Sprawiedliwości służy od niego odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W., które wnosi się za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) we W. w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.